

[Jefsen Christensen.]

bejde i Gang, der bidrog til Beskæftigelse af mange Mennesker ogsaa udenfor Landbrugernes Kreds, og at man bidrog til at konsolidere mange Ejendomsbesidderes Gældsforhold ved at købe den Jord, som de havde for meget i Forhold til deres Bygninger og i Forhold til den Driftskapital, som de saa sig i Stand til at disponere over. I Stedet for et vidtspændende frisindet Forslag til Løsning af disse mangfoldige Opgaver, et Forslag, der skulde stille den sønderjydske Befolkning frit i sit Valg under fuldkommen lige økonomiske Vilkaar, saa møder den højtærede Landbrugsminister med et Forslag med de snævraste Jordteorier som det bærende Princip, uden nogen som helst virkelig Hensyntagen til Folk, der tænker ganske anderledes om disse Spørgsmaal end de nuværende Regeringspartier. Forslaget kalder paa Kampaanden og Selvhævdelsesvillien i vide Kredse i den sønderjydske Befolkning overfor Forsøget paa at kapsle os ind i Statsformynderi.

Dette er en uklog Handling fra den højtærede Landbrugsministers Side. Udviklingen i Sønderjylland er ikke tjent med Statsfæsteformen, som ingen, i hvert Fald i Henhold til bestaaende Love, kan slippe ud af igen, fordi Gælden paa Jorden ikke kan afbetales og Staten i al Fremtid beholder sin Ejendomsret til Jorden. For første Gang i de Aar, jeg Gang paa Gang har haft Lejlighed til at tale om sønderjydske Anliggender paa den danske Rigsdag, maa jeg beklage, at Regeringsmagten har bragt Partiskhed ind i Statens Behandling af et sønderjydske Anliggende. Det piner mig at maatte gøre dette, men der er her rørt ved den sønderjydske Befolknings Uafhængighedstrang og Frihedsfølelse paa en saadan Maade, at det er mig umuligt at lade være.

Protesten lyder lige stærkt fra dansk- som fra tysksindede dernelde og langt ind i de nuværende Regeringspartiers Rækker. Det er vor Natur og vort Folkesærpræg imod at faa beskaaret vor personlige Handfrihed i Forhold til Hjem og Arne, selv om det sker under Hjælpsomhedens Form.

Maaske den højtærede Landbrugsminister vil sige: Ja, men du tager ganske fejl af de jordsøgendes Opfattelse af dette Spørgsmaal i Sønderjylland. Alle de, der har faaet Jord fra de sønderjydske Domæner, har haft frit Valg af Ejendomsform, og de har saa godt som alle valgt Fæsteformen. Ja, dette er mig velbekendt, men det er bare ikke rigtigt, at der er frit Valg. Loven af 4. Oktober 1919 har budt

paa saa store Fordele i Forhold til den frie Besiddelsesform, at dette i sig selv frister fattige Mennesker til at vælge den billigste Form, selv om Selvejeformen tiltaler dem mest. Hvorfor er man fra Regeringsmagtens Side saa bange for at prøve paa at finde Former for den fulde økonomiske Ligestilling mellem de to Brugs- eller Besiddelsesformer, saa der virkelig kan blive Tale om frit Valg? Mon man frygter for, at Naturen skal gaa over Optugtelsen selv hos de Mennesker, der teoretisk hylder Fæsteformen, hvis Valget virkelig blev frit og de økonomiske Vilkaar lige? Der kan jo tænkes forskellige Veje til at naa dette Maal; den simpleste og naturligste er den at lade den til enhver Tid gældende Handelsværdi være den gældende for Rentesvarelsen af Jorden, hvad enten Jorden ønskes som Fæste eller i frit Eje, og at lade dette Beløb staa som det, hvoraf der skal svares Rente, uanset de svingende Konjunkturer.

Talen om, at Rentesvarelsen af Brugene efter 4. Oktober-Loven skal følge de svingende Konjunkturer har jo ikke noget med Virkeligheden at gøre. Priserne paa Landbrugsprodukterne svinger op og ned ustandseligt i Løbet af de 3 Aar, der nu er imellem de normale Jordvurderinger, og da det er Produktionspriserne, der bestemmer Brugerens Evne til at betale Renter af de større eller mindre Beløb, er Talen om, at Renterne kun skal svares i Forhold til Konjunkturstilstanden, nærmest en Frase.

Kunde de Drøftelser, vi nu er inde i vedrørende Jordspørgsmaalet i vort Land ende med, at vi enes om at lade den Jordpris, der er den normale ved Ejendommens Oprettelse, være bestemmende for det Beløb, der skal forrentes til Staten ved Oprettelse af Husmandsbrug eller for andre Ejendomme med Statslaan, uanset om den Brugsform, den enkelte vælger, er Selvejeformen eller Fæsteformen, da naar vi den Lighed og den Valgfrihed, der ene er værdige Vilkaar for fribaarne Mennesker at virke under.

Jeg havde haabet, at Vilkaar af denne Art kunde være blevet de Mennesker til Del, der skal overtage den Jord, som Staten køber i de sønderjydske Landsdele, og jeg opgiver ikke Haabet om, at vi i den kommende Rigsdagssamling maa faa forelagt et Lovforslag, der i langt højere Grad end det foreliggende giver virkelig frit Valg med Hensyn til Besiddelsesformen og Ejendommens Størrelse, forbundet med lige økonomiske Vilkaar for alle Parter.

Under Behandlingen af Lov Nr. 137 af 1. Juni 1929 blev der af det ærede 6te Med-